

Kansainvälisen työssäoppimisen raportti

Reija ruotsalainen

OMKA17o8B | Theater Koblenz (Saksa, Koblenz) | 22.10.-16.12.2018
Työssäoppimisen ohjaaja Maik Stüven

Työskentely

Työssäoppimispaikkani toimi Koblenzin kaupunginteatterin puvustamo, joka sijaitsee aivan kaupungin keskustassa. Teatteri on suhteellisen pieni, vaikka toiminnoissa on mukana normaalin teatterin lisäksi baletti, musikaalit ja nukketeatteri. Puvustamossa työskentelee yhteensä 24 henkilöä ja ompelijoita/räätäleitä on 14. Puvustamon tehtävänä on tehdä teatterissa tapahtuviin esityksiin puvustus, joko muokkaamalla varastosta löytyviä vaatteita ja asusteita tai tekemällä uusia asuja. Miesten ja naisten vaatteet ommellaan omissa työtiloissaan ja kummallekin osastolle on nimetty pääräätälit. Osastojen pääräätälit vastaavat kaikkien vaatteiden kaavoituksesta sekä leikkaamisesta ja ompelijat kokoavat vaatteet.

Teatterin pukuvarastoa ja varastosta haetun hameen yhdistäminen yläosaan

Työskentelin teatterilla maanantaisin kello 9-16, tiistaina-torstaina kello 9-15.30 ja perjantaisin 9-13.30. Teatterin ompelijoiden aikataulu oli muutoin sama, mutta he tulivat työpaikalle aamulla kello 7. Osalla ompelijoista oli lyhennetty työaika ja he poistuivat töistä jo kello 11-12. Aamut alkoivat pienellä kahvihetkellä jonka jälkeen kukin palasi töihinsä. Kello 12 pidettiin puolen tunnin lounastako ja iltapäivällä kello kaksi oli kahvitauko.

Mielestäni sain osallistua suhteellisen laajasti ompelimon tehtäviin. Oli pienempiä hommia ja sitten sain osallistua myös isompiin töihin. Tutuiksi tuli ompelimossa käytettävät koneet ja laitteet. Kaikki oli ennestään tuttuja tai samanlaisia kuin Suomessa, joten uutta en sillä saralla oppinut.

Alkuun tein yksinkertaisempia ja pienempiä hommia, kuten nappien/hakasten kiinnitystä, nimilappujen kiinnitystä ja helmojen lyhennystä tai muuta pientä korjattavaa.

Helmikravattiin painonappien ja nimilapun kiinnitys, Nappien, hakasten ja nimilappujen kiinnitystä sekä valkoisen rusetin valmistus

Valmistamani päähine

Lonkeroiden kiinnitystä

Sain tehtäväkseni myös isompiakin töitä. Kokosin jakun alusta loppuun ja yhdistin varastosta haettuun hameeseen yläosan, jonka olin ensiksi valmistanut loppuun. Teatterilla tehdään paljon myös uuden ja vanhan yhdistämistä. Välillä oli hiljaisempia hetkiä ja tuolloin tein erilaisia koristeoimutus sekä koristenauha harjoituksia ja tutkin teatterilla olevia historiallisten asujen kirjallisuutta.

Valmistamani jakku, josta puuttuu vielä kaulus

Täysin valmis jakku näyttelijän päällä ja ideakuva

Ohjaajani selitti minulle aina alkuun mitä minun tulee tehdä vaatteelle jonka hän antoi minulle tehtäväksi. Hän myös näytti mistä löydän tarvittavat työvälineet. Puvustamon ompelijat neuvoivat minua myös, jos kohtasin jossakin työvaiheessa ongelmia. Sain alusta asti työskennellä aika itsenäisesti, mutta ensimmäisinä viikkoina kävin näyttämässä olenko tehnyt työn oikein. Viikkojen kuluessa työskentelin enemmän ja enemmän itsenäisemmin.

Vuorovaikutus, yhteistyö ja viestintä

Työpaikalla työkielenä toimi minun ja ohjaajan sekä joidenkin ompelijoiden välillä englanti. Yhteistyö sujui hyvin vaikka aina kieli ei kohdannut. Opettelin harjoitteluni aikana sen verran saksankieltä, että osasin sanoa perus kohteliaisuudet saksaksi. Välillä otin käyttöni puhelimeen lataamani kääntäjän ja katsoin sieltä miten voisin sanoa yksinkertaisia asioita saksaksi. Ohjaajani näytti minulle välillä esimerkein, jos ei osannut selittää mitä tarkalleen tarkoittaa. Ompelijat ottivat minut myös hyvin työyhteisöönsä, pystyin kyselemään heiltä neuvoja, jos jokin askarrutti ja samoin he vastaavasti kertoivat minulle, jos olin tehnyt jonkin kohdin hieman eri tavoin, miten he tekisivät.

Käytäntönä ilmeisesti teatterilla oli, että pukusuunnittelija käy pääräättäileiden kanssa läpi esityksiin tulevat puvut ja nämä jakavat työt eteen päin ompelijoille. Sain koottavakseni esitykseen tulevan jakun ja sovituksen pääsin sitten mukaan. Sovituksessa on mukana pääräättäli, suunnittelija ja ompelija sekä tietenkin näyttelijä, jolle asu on tulossa. Tilanteessa suunnittelija ja räättäli kävivät ensin saksaksi läpi mitä mahdollisia muutoksia tulee ja sitten tämä selostettiin minulle englanniksi.

Ohjaajani kanssa kävin välillä läpi, mitä asioita meillä on käyty läpi ja opetettu omassa oppilaitoksessa. Näin hän sai vähän paremman kuvan mitä minä osaan ja millaisia asioita meillä opetetaan.

Yleisesti ottaen sain oikein hyvää palautetta tekemistäni pienemmistä ja isommista töistä.

Koristenauha ja koristepoimutus harjoituksia.

Ammattietiikka

Työpaikan ohjeisiin en varsinaisesti saanut perehdytystä, olisiko sitten osittain ollut syynä kieliero ja se että olin kuitenkin niin lyhyen aikaa harjoittelussa. Tarpeen tullen kyselin, jos havaitsin että johonkin asiaan tarvitsin selvennystä. Toki aluksi kävimme läpi teatterin tiloja ja henkilöstöä sekä keneltä kysyn työtehtäviä ja opastusta tehtäviin.

Ompelijat tuntuivat olevan hyvin täsmällisiä työajoissa, työpaikalle tullaan ajoissa ja vastaavasti lähdetään, kun työaika päättyy, ns. ylitöihin kukaan ei tuntunut jäävän. Teatterilla ei myöskään ollut käytössä leimauslaitetta johon työntekijöiden työaika olisi kirjautunut. Suomessa olen tottunut, että työntekijät tulevat työpaikalle (työpaikasta riippuen) hieman joustavammin. Toiset tulevat ehkä hieman myöhemmin ja puolestaan sitten lähtevät myös myöhemmin kuin aikaisemmin tulleet. Suomessa on myöskin käytössä leimauslaitteet, johon työntekijöiden työaika kirjautuu.

Puvustamossa tuntui olevan oikein hyvä henki työntekijöiden välillä koskien myös esimiehiä. Kaikkia kohdeltiin tasavertaisesti. Suurimpana erona Suomeen huomasin, että esimiehiä puhuteltiin sukunimellä.

Ompelijat teatterilla tuntuivat olevan hyvin osaavia niin kuin Suomessakin. Työskentelyjäljen haluttiin olevan siistiä ja laadukasta, kuten meillä Suomessa.

Kovinkaan paljoa en huomannut eroja työskentelytavoissa ja työpaikalla olossa verrattuna Suomeen.

Terveys, turvallisuus ja yhteistyö

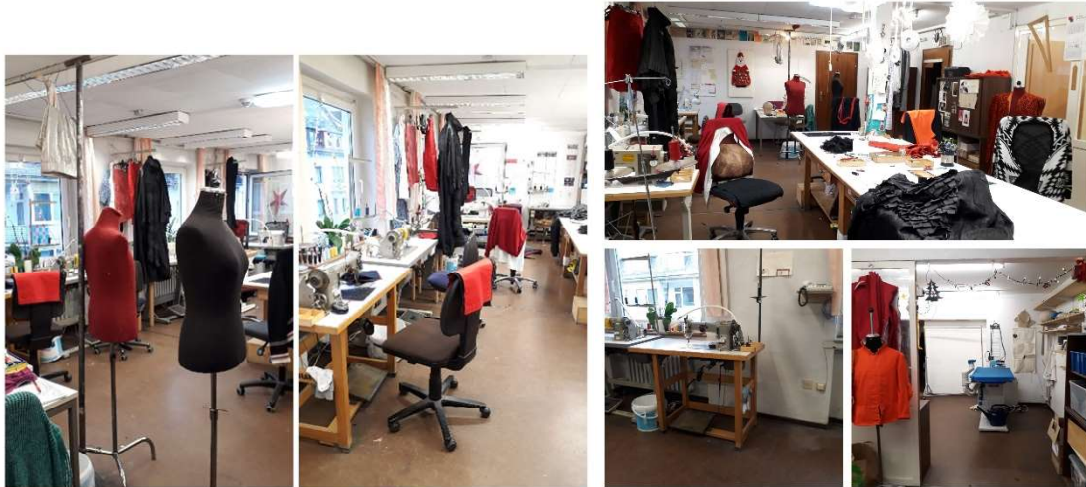
Työpaikan turvallisuusohjeisiin en saanut sen kummempaa perehdytystä, kuin sen että minulle näytettiin hätäpoistumistie teatterikerroksen yhteydessä. Työtehtäviin perehdytys tapahtui sitä mukaan, kun sain uusia tehtäviä.

Onnekseni en joutunut käyttämään paikallisia terveydenhoitopalveluja, vaikka flunssaan sairastuinkin loppupuolella harjoittelua. Apteekista sain tarpeellisia lääkkeitä ja työpaikalla työtoverit tarjosivat neuvojaan.

Teatteri sijaitsee aika vanhassa rakennuksessa ja ompelimon tilat olivat hyvin vanhanaikaiset. Remontteja ei ole pidetty vuosiin ja tämä näkyy tiloissa. En kuitenkaan huomannut mitään mainittavaa, joka olisi uhka työturvallisuudelle. Työergonomia ei sen sijaan ollut parhaimmasta päästä. Työpöydät ja tuolit olivat aika vanhoja ja jo aikansa eläneitä. Puvustamosta löytyi yksi taukotila, jota käyttivät lähinnä miesten vaatteiden ompelijat. Naisten vaatteiden ompelijoille ei ollut erikseen taukotilaa, joten he söivät eväänsä omilla ompelupisteillään.

Työvälineet (teollisuusompelukoneet ja saumurit) olivat teatterilla todella vanhoja. Koneet kuitenkin toimivat ihan hyvin, mutta hetki meni tottua vanhempiin koneisiin, kun on tottunut Suomessa käyttämään paljon uudempia koneita. Muutoin ompelimesta löytyi samat laitteet kuin Suomessa käytössä, silitysprässit ja liimaprässit.

Työmenetelmissä suurimpana erona huomasin, että teatterilla käytettiin käsin ompelamista paljon enemmän kuin Suomessa.

Ompelimon työtiloja

Ennen työharjoitteluun lähtöä hoidin tarpeelliset terveystarkastukset ja hankin vakuutukset sekä lääkkeet mitä Saksassa ollessani tarvitsen.

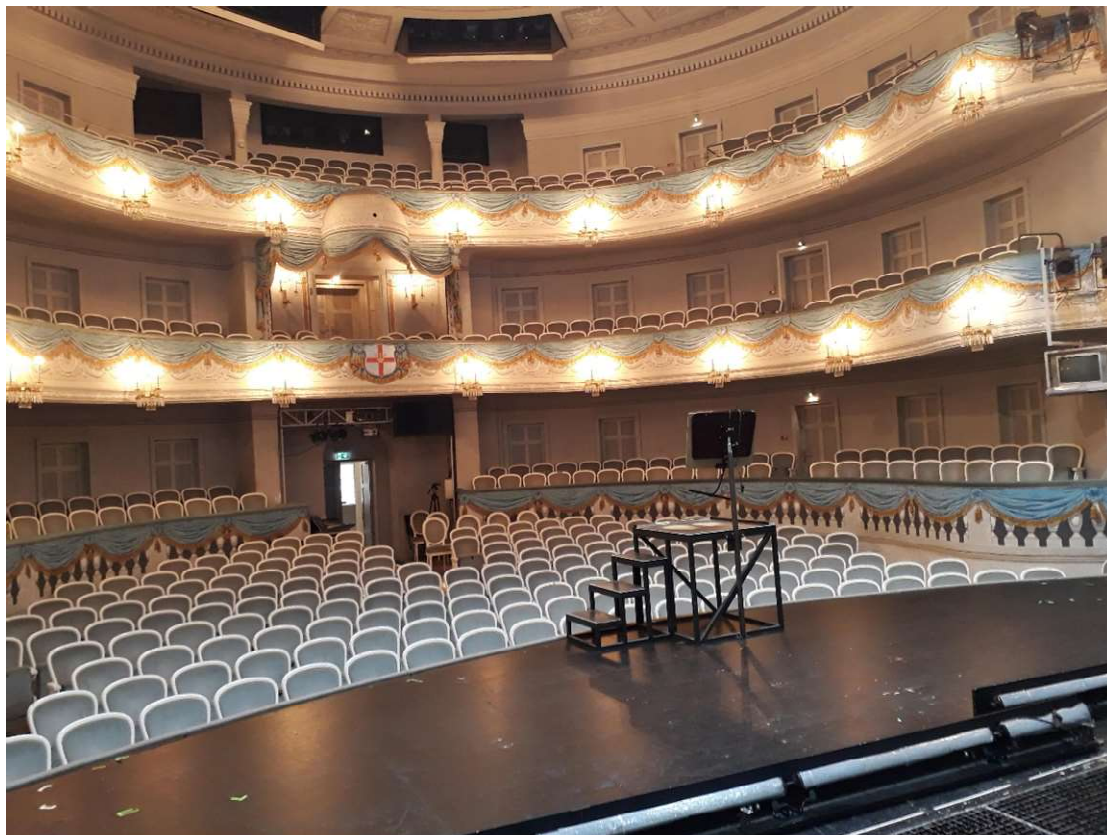

Pääsääntöinen työskentelypisteeni

Aktiivinen kansalaisuus ja eri kulttuurit

Saksalainen kulttuuri ei mielestäni eroa huomattavan paljon suomalaisesta kulttuurista. Työajat ovat aika samanlaiset kuten myös ruoka- ja kahvitauot. Suurimpana erona huomasin sen, että Saksassa ihmiset ovat erittäin ystävällisiä toisiaan kohtaan niin työpaikalla kuin vapaa-ajallakin. Saksassa ihmiset osaavat myös olla avoimempia ja tutustua toisiinsa helpommin. Kirkollisia juhlapyyhiä Saksassa kunnioitetaan ja tämä näkyi siinä, että juhlapyyhinä ja sunnuntaisin lähes kaikki paikat ovat kiinni.

Saksassa ollessani en ehkä niin kohdannut sitä, että ihmisillä on ”kiire” koko ajan. Kulttuuri ei ollut liian erilaista ja tämän takia varmaan koin oloni kotoisaksi ja tervetulleeksi osaksi yhteisöä.

Teatterin päänäyttämö